

Entrevista

Antoni Bernal, pintor i portadista de Bruguera. Des de 1953 va dibuixar portades de novel·les i còmics com *El Jabato*, *El Capitán Trueno* o *El Corsario de Hierro*. Les seves portades han fet somiar generacions senceres d'infants i joves

“Érem bastant innocents i els editors se n'aprofitaven”



Antoni Bernal, pintant a l'estudi de casa seva aquest mes de maig

ENRIC GIL

Enric Gil Meseguer

Parli'm dels seus orígens.

Vaig néixer a Collblanc-la Torrassa, el 1924, de pares de Múrcia que van emigrar per treballar en una indústria química. Hi vaig viure fins que em vaig casar, als 36 anys.

Com es va iniciar en el món del dibuix i la pintura?

A l'escola ja dibuixava. Durant la Guerra Civil, quan bombardejaven de nit, recordo que a casa al final ja no anàvem al refugi i jo em posava sota la taula amb un llum de petroli i em passava l'estona dibuixant. Més endavant, al costat de la feina del meu pare, a Barcelona, hi havia un taller d'aparells mecànics i hi vaig entrar d'aprenent als 14 anys. Dinava amb el meu pare i amb l'amo de

la fàbrica, i després de dinar i abans de tornar a la meua feina em posava a dibuixar al despatx del cap. Aquell home es va fixar en el que feia i un dia va dir al meu pare que si volíem em pagava els estudis de dibuix. Després vaig estudiar Belles Arts, de fet vaig alternar els estudis amb el servei militar. Vaig obtenir el títol. Això va ser important perquè després vaig poder donar classes en una escola com a professió. Abans, però, vaig fer algunes feines de publicitat.

De petit ja va prendre contacte amb el món del còmic, i cap al 1953 va començar a fer coses en aquest camp, oi?

Sí, va ser perquè el periòdic *La Prensa*, de Barcelona, va treure un suplement infantil que dirigia José Toutain, que després va crear l'agència Selecciones Ilustradas i la seva pròpia

editorial. Allà feia unes tires d'un personatge que es deia Raf McLane. Al cap d'un temps, Víctor Mora, a qui coneixia, va parlar de mi als de Bruguera, que em van fer una prova amb unes portades de novel·les petites i així vaig entrar. Però sempre ho vaig compaginar amb les classes.

Només feia portades, no les pàgines interiors dels còmics...

De dibuix a ploma, el que són vinyetes, el dibuix clàssic, no en vaig fer

“No ho sé del cert, però així al primer cop d'ull potser vaig arribar a fer 2.500 portades”

■

gaire. Vaig crear alguns personatges com el capità Robles, pilot de l'espai, o Vendaval, un personatge també de ciència-ficció.

Quantes portades va arribar a fer, i a quin ritme?

No ho sé del cert, però així al primer cop d'ull, potser unes 2.500. Hi havia setmanes que en feia fins a quatre.

Quin va ser el secret de l'èxit de Bruguera entre 1960 i 1980?

Doncs, publicar les coses que interessaven els joves d'aquella època. *El Capitán Trueno* i *El Jabato* van ser definitius..., ho van encertar. Ara vivim una altra època i els nois a penes llegeixen, tenen la televisió.

Encara avui segueix pintant i, fins i tot, publicant coses, no?

Sí. I de fet he tingut sort perquè una

filla meua que treballa en coses de drets d'autor ha aconseguit que ara que han tornat a publicar obres meves pugui cobrar drets d'autor, que fins ara no havia cobrat mai. Sembla com si s'hagués fet una mica de justícia. Els editors anaven a la seva però es podien haver comportat millor perquè la meua feina la venien després a fora i encara guanyaven més. Jo em creia que cobrant el dibuix ja estava, però no..., i les obres no me les tornaven. Alguns professionals ho sabien però la resta érem bastant innocents i els editors se n'aprofitaven.

Què pensa del projecte d'un museu del còmic a Catalunya?

Està bé. Jo tinc originals a Andorra, he fet algunes petites exposicions i m'han fet homenatges. Però aquestes coses tampoc no m'afecten massa, jo no he demanat mai res. ■